

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 06.01.2005, sp. zn. 21 Cdo 1392/2004, ECLI:CZ:NS:2005:21.CDO.1392.2004.1

Číslo: 29/2005

Právní věta: Občanský soudní řád ve znění účinném od 1. 1. 2001 neukládá předsedovi senátu dbát o "to, aby svědci, kteří dosud nebyli vyslechnuti, nebyli přítomni jednání," ale ponechává na předsedovi senátu, aby v souvislosti s provedením důkazu výslechem svědků v každé jednotlivé věci posoudil, jaké opatření ve vztahu k přítomnosti dosud nevyslechnutých svědků při jednání zvolí a zda učiní opatření, aby nebyli (nemohli být) až do svého výslechu při jednání přítomni, nebo zda jim v přítomnosti při jednání nezabrání.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 06.01.2005

Spisová značka: 21 Cdo 1392/2004

Číslo rozhodnutí: 29

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Řízení před soudem

Předpisy: § 117 odst. 1 písm. a) předpisu č. 99/1963Sb.

§ 118 odst. 3 písm. a) předpisu č. 99/1963Sb.

§ 118a odst. 2 písm. a) předpisu č. 99/1963Sb.

§ 237 odst. 1 písm. c) předpisu č. 99/1963Sb.

§ 241a odst. 2 písm. a) předpisu č. 99/1963Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Dopisem ze dne 16. 2. 2001 žalovaná sdělila žalobci, že mu dává výpověď z pracovního poměru podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. e) a f) zák. práce z důvodu „soustavného porušování pracovní kázně“ a „neuspokojivých pracovních výsledků“. Důvody k výpovědi spatřovala v tom, že

- žalobce opakovaně nesplnil úkol, stanovený písemně vedoucí oddělení dne 16. 3. 2000, který spočíval v povinnosti podrobně vést denní evidenci všech vykonávaných činností (toto porušení pracovní kázně s upozorněním na možnost výpovědi bylo žalobci vytknuto dne 9. 6. a 22. 8. 2000),

- dne 19. 10. 2000 uvedl žalobce v knize příchodů a odchodů nepravdivé údaje a „jedná se o pozdní příchod na pracoviště,“

- žalobce nepředložil dne 8. 12. 2000 na příkaz své nadřízené seznam zajištěných listin převzatých od daňového subjektu R., a. s., ke kontrole (na toto porušení pracovní kázně byl písemně upozorněn

s možností výpovědi dne 12. 2. 2001),

- žalobce vykazoval „malý počet uzavřených kontrol“,
- žalobcem „předkládané zprávy o výsledku kontrol DPH byly zpracovány nekvalitně a nedbale“,
- „dožádání FÚ v Z. ze dne 16. 9. 1999 a 3. 3. 2000 a dožádání z FÚ ze Š. ze dne 2. 5. 2000 bylo žalobcem vyřízeno chybně.“

K odstranění neuspokojivých pracovních výsledků byla dne 8. 9. 2000 žalobci stanovena dvouměsíční lhůta a byl současně upozorněn na možnost výpovědi v případě neodstranění nedostatků. Nedostatky však žalobce neodstranil.

Žalobce se domáhal, aby bylo určeno, že uvedená výpověď z pracovního poměru je neplatná. Žalobu zdůvodnil zejména tím, že se nedopustil jednotlivých porušení pracovní kázně uvedených v dopise ze dne 16. 2. 2001 a že z hlediska jejich časové návaznosti ani nezakládají důvod ke skončení pracovního poměru výpovědí. Údaj o tom, že by nesplnil úkol stanovený vedoucí oddělení dne 16. 3. 2000, spočívající v povinnosti vést denní evidenci všech vykonávaných činností, není pravdivý, neboť své povinnosti si v tomto směru plnil „jako všichni ostatní zaměstnanci, pravidelně odevzdával plán činnosti na týden dopředu.“ Není pravdivé ani to, že dne 19. 10. 2000 při kontrole docházky neměl v knize příchodů a odchodů žádný záznam a že se tedy jednalo „o pozdní příchod,“ neboť v tento den žalobce byl na počátku pracovní doby v sídle daňového subjektu A., s. r. o., kde si vyzvedl doklady, a následně se dostavil na své pracoviště na FÚ v B., kde oznámil nadřízené pracovníci, že bude vykonávat podle plánu práce u jiného daňového subjektu daňovou kontrolu a odešel k výkonu této kontroly. Žalobce dále nesouhlasí s tím, že by nesplnil příkaz ze dne 7. 12. 2000 předložit seznam zajištěných listin převzatých od daňového subjektu R., a. s., ke kontrole (tyto doklady ve skutečnosti předložil). Žalobce rovněž nevykazoval malý počet uzavřených kontrol a má za to, že jeho pracovní výsledky byly srovnatelné s ostatními zaměstnanci, kteří prováděli daňové kontroly obdobného zaměření. Tvrzení žalované, že by předkládané zprávy o výsledku kontrol DPH byly zpracovány žalobcem nekvalitně a nedbale, je podle jeho názoru „zcela nekonkrétní a neurčité“. Dožádání FÚ v Z. ze dne 16. 9. 1999 a 3. 3. 2000 bylo vyřešeno standardním způsobem a výtky žalované se netýkaly „merita věci, ale jednalo se pouze o různost názoru na jednotlivé formulace,“ a při zpracování dožádání FÚ v Š. ze dne 2. 5. 2000 postupoval stejně jako ostatní správci daně.

O k r e s n í s o u d v Bruntále rozsudkem ze dne 5. 11. 2003 žalobu na určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru zamítl a rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení 6752,50 Kč „na účet“ advokáta JUDr. L. R. Z provedeného dokazování zjistil, že žalobce byl dvakrát písemně upozorněn (ve dnech 8. 6. 2000 a 22. 8. 2000) na porušení pracovní kázně spočívající v nesplnění úkolu, stanoveného vedoucí kontrolního oddělení I. H. dne 16. 3. 2000, písemně vést denní evidenci všech vykonávaných činností a na možnosti podání výpovědi podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. f) zák. práce. Podle názoru soudu prvního stupně byl tento pokyn zcela v souladu s právními předpisy, žalobce jej však nesplnil, a tím se „ve dvou případech“ dopustil porušení pracovní kázně ve smyslu ustanovení § 73 odst. 1 písm. a) zák. práce. Žalobce rovněž porušil pracovní kázeň nesprávným zápisem do knihy příchodů a odchodů dne 19. 10. 2000, když neuvedl důvod svého pozdního příchodu na pracoviště do knihy příchodů a odchodů (přítomnost u daňového subjektu A., s. r. o.), a nedodržel tak ostatní předpisy vztahující se k práci jím vykonávané, s nimiž byl řádně seznámen (podle bodu XII. podbodu 8 pracovního řádu F. ředitelství v O., platného do května 1998, každé opuštění budovy z pracovních nebo mimopracovních důvodů je zaměstnanec povinen uvést v evidenci příchodů a odchodů vedeného na každém finančním úřadě s uvedením důvodu nepřítomnosti). Žalobce dále porušil pracovní kázeň tím, že nesplnil povinnost „průkazně zdokumentovat“ vrácení listin zajištěných u daňového subjektu R., a. s., když bylo prokázáno, že dne 16. 9. 1999 převzal žalobce od tohoto daňového subjektu více dokladů, než je uvedeno v seznamu

zajištěných listin z téhož dne, a „pouze některé z těchto dokladů byly vráceny dne 17. 8. 2000 Ing. H. L., další až dne 6. 6. 2001 po skončení pracovního poměru žalobce“; žalobce „nijak nereagoval“ na příkaz vedoucí kontrolního oddělení I. H. ze dne 7. 12. 2000, naopak tvrdil, že jiné doklady než uvedené v seznamu zajištěných listin ze dne 16. 9. 1999 nepřevzal. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že se žalobce dopustil „nejméně ve třech případech“ méně závažného porušení pracovní kázně (nejméně dvakrát zjištěné nesplnění úkolu stanoveného I. H. dne 16. 3. 2000 a nesprávný zápis do knihy příchodů a odchodů dne 19. 10. 2000), přičemž v písemných dokladech ze dne 8. 6. 2000 a 22. 8. 2000 byl upozorněn na možnost výpovědi z pracovního poměru, a jednou závažného porušení pracovní kázně spočívající v nesplnění pokynu I. H. ze dne 7. 12. 2000 prokazatelně zdokumentovat vrácení listin zajištěných u daňového subjektu R., a. s., rovněž s upozorněním na možnost podání výpovědi podle § 46 odst. 1 písm. f) zák. práce (ve dnech 9. 2. 2001 a 12. 2. 2001), a proto je výpověď z pracovního poměru podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. f) zák. práce platným právním úkonem. Při posuzování výpovědi z pracovního poměru podané podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. e) zák. práce z důvodů neuspokojivých pracovních výsledků žalobce (jednalo se o nízký počet uzavřených daňových kontrol v roce 1999 a v 1. pololetí roku 2000, nekvalitní zpracování zprávy o kontrole DPH u daňového subjektu E. H. a nekvalitní zpracování odpovědí na dožádání FÚ v Z. a FÚ v Š.) dospěl k závěru, že v době posledních dvanácti měsíců od dání výpovědi z pracovního poměru ze dne 16. 2. 2001 byl žalobce v upozornění ze dne 8. 9. 2000 písemně vyzván k odstranění těchto neuspokojivých výsledků v přiměřené lhůtě dvou měsíců, přičemž žalobce v této lhůtě a ani později neuspokojivé pracovní výsledky zcela neodstranil, a proto i tato výpověď z pracovního poměru byla dána žalobci v souladu se zákonem.

K odvolání žalobce K r a j s k ý s o u d v Ostravě rozsudkem ze dne 18. 2. 2004 rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení 5744 Kč k rukám advokáta JUDr. L. R.

Odvolací soud nejprve dovodil, že „nebylo nutné“ zabývat se oběma výpovědními důvody (jednak výpovědním důvodem podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. f) zák. práce pro porušování pracovní kázně, jednak výpovědním důvodem podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. e) zák. práce pro neuspokojivé pracovní výsledky), neboť, byla-li žalobci dána výpověď z důvodu porušování pracovní kázně důvodně, pak již na základě tohoto jednostranného úkonu žalované pracovní poměr účastníků skončil a nebylo nutné zkoumat, zda žalobce měl neuspokojivé pracovní výsledky. Při posuzování platnosti výpovědi dané žalobci podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. f) zák. práce dospěl k závěru, že žalobce tím, že nesplnil úkol stanovený jeho nadřízenou I. H. dne 16. 3. 2000, porušil pracovní kázeň pouze jednou (jedná se o jeden skutek spočívající v tom, že od 16. 3. 2000 žalobce do doručení výpovědi z pracovního poměru neplnil tento příkaz).

Nesplnění pokynu I. H. ze dne 7. 12. 2000 prokazatelně zdokumentovat vrácení listin zajištěných u daňového subjektu R., a. s., které bylo za řízení před soudem prvního stupně prokázáno a ohledně něhož není třeba provádět další důkazy, je třeba podle názoru odvolacího soudu považovat nikoliv za méně závažné, ale za závažné porušení pracovní kázně žalobcem; i kdyby jednání žalobce nedosáhlo této intenzity, je nepochybné, že výpověď z pracovního poměru podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. f) zák. práce je platným právním úkonem, neboť se žalobce dopustil méně závažného porušení pracovní kázně alespoň ve třech případech (nesplnění úkolu stanoveného I. H. dne 16. 3. 2000, nesprávný zápis do knihy příchodů a odchodů dne 19. 10. 2000 a nesplnění příkazu I. H. ze dne 7. 12. 2000).

Námítku žalobce, že bylo v rozporu „s právním řádem“ prováděno dokazování výsledkem svědků, kteří byli přítomni současně při jednání v jednací síni, odvolací soud odmítl s odůvodněním, že takový postup není v rozporu s platným právním řádem, neboť z žádného ustanovení občanského soudního řádu nevyplývá, že „by bylo vyloučeno či způsobovalo zmatečnost řízení, pokud by svědek, který ještě nebyl vyslechnut, byl v jednací síni přítomen výslechu jiného svědka,“ a že „sama tato skutečnost nemůže mít za následek, že dokazování je zmatečné a že k takovému důkazu nelze pro

jeho závadnost vůbec přihlížet.“

Odvolací soud dále odmítl námitku žalobce, že byla žalovaná „fakticky zastoupena dvěma právními zástupci,“ neboť udělením plné moci advokátovi zaniklo původní zmocnění zaměstnance jednat za žalovanou, a jeho „námitku mlčenlivosti“, když důkazní břemeno v tomto sporu leželo na žalované, která, pokud měla být v řízení úspěšná, musela prokázat existenci výpovědního důvodu a také svá tvrzení v tomto směru prokázala.

Za nedůvodnou označil odvolací soud rovněž námitku, že se žalobci nedostalo poučení ve smyslu ustanovení § 118a o. s. ř., neboť povinnost tvrzení a povinnost unést důkazní břemeno byla v dané věci na straně žalované, a proto žalobci žádné poučení nemuselo být poskytnuto.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání. Namítá v první řadě, že před soudem prvního stupně byl prováděn výslech svědků „současně přítomných v jednací síni“, a dovozuje, že „takový způsob výslechu není v souladu s ustanovením § 126 o. s. ř., neboť je nutno dbát na to, aby fyzické osoby, které budou v průběhu jednání slyšeny jako svědci, nebyly přítomny při přednesech účastníků a při provádění důkazů, zejména při výslechu dalších svědků vypovídajících o shodných skutečnostech,“ a že proto nemůže obstát názor odvolacího soudu, podle kterého tento postup není v rozporu „s právním řádem“.

Žalobce dále odvolacímu soudu vytýká, že „nezaujal zásadní stanovisko k otázce zachování povinné mlčenlivosti vzhledem k tomu, že byly projednávány věci týkající se daňových subjektů;“ povinnost mlčenlivosti se podle názoru dovolatele promítla v tom, že „určité údaje v listinách předkládaných žalovanou byly znečitelněny a že žalobce ve své účastnické výpovědi o některých skutečnostech nevyprávěl.“ Dovolatel rovněž poukazuje na to, že nebyly provedeny všechny jím navržené důkazy a že „před skončením věci nebyl poučen o stavu řízení“ (že „může být rozhodnuto v jeho neprospěch“), čímž došlo k „porušení principu rovnosti stran“ a povinností soudu uvedených v ustanovení § 118a o. s. ř.

Přípustnost dovolání žalobce dovozuje z ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. a navrhuje, aby odvolací soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a aby mu věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná uvedla, že rozsudek odvolacího soudu nemá po právní stránce zásadní význam (byl v něm posuzován „běžně vznikající pracovněprávní vztah“), že důkazní řízení bylo „téměř nadstandardně rozsáhlé a důsledné“ a nebyly provedeny jen zcela nadbytečné důkazy a že věc byla po právní stránce posouzena správně, a navrhla, aby odvolací soud dovolání žalobce zamítl.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

Podmínky přípustnosti dovolání proti rozsudku odvolacího soudu jsou obsaženy v ustanovení § 237 o. s. ř. Dovolání je přípustné proti rozsudku odvolacího soudu, jímž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé (§ 237 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.) nebo jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil (§ 237 odst. 1 písm. b/ o. s. ř.), anebo jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. a odvolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam (§

237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř.); to neplatí ve věcech, v nichž dovoláním dotčeným výrokem bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 20 000 Kč a v obchodních věcech 50 000 Kč, přičemž se nepřihlíží k příslušenství pohledávky (§ 237 odst. 2 písm. a/ o. s. ř.), a ve věcech upravených zákonem o rodině, ledaže jde o rozsudek o omezení nebo zbavení rodičovské zodpovědnosti nebo pozastavení jejího výkonu, o určení (popření) rodičovství nebo o nezrušitelné osvojení (§ 237 odst. 2 písm. b/ o. s. ř.).

Rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam ve smyslu ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena, nebo která je odvolacími soudy nebo odvolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem (§ 237 odst. 3 o. s. ř.).

Žalobce dovoláním napadá rozsudek odvolacího soudu, jímž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé. Podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. dovolání není přípustné, a to již proto, že soudem prvního stupně nebylo vydáno rozhodnutí ve věci samé, které by bylo odvolacím soudem zrušeno. Dovolání žalobce proti rozsudku odvolacího soudu tedy může být přípustné jen při splnění předpokladů uvedených v ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

N e j v y š š í s o u d dovolání zamítl.

Z o d ů v o d ě n í :

Dovolací soud je při přezkoumání rozhodnutí odvolacího soudu zásadně vázán uplatněnými dovolacími důvody (srov. § 242 odst. 3 o. s. ř.); vyplývá z toho mimo jiné, že při zkoumání, zda napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve smyslu ustanovení § 237 odst. 3 o. s. ř. ve věci samé po právní stránce zásadní právní význam, může posuzovat jen takové právní otázky, které dovolatel v dovolání označil.

Přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. není založena již tím, že dovolatel tvrdí, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Přípustnost dovolání nastává tehdy, jestliže dovolací soud za použití hledisek, příkladmo uvedených v ustanovení § 237 odst. 3 o. s. ř., dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé po právní stránce zásadní význam skutečně má.

Dovolání může být podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. – jak uvedeno již výše – přípustné, jen jestliže napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve věci samé zásadní význam po právní stránce. Dovolání v tomto případě (má-li rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé po právní stránce zásadní význam) lze podat jen z důvodu, že řízení je postiženo vadou, která měla za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (srov. § 241a odst. 2 písm. a/ o. s. ř.), nebo z důvodu, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (srov. § 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř.). Z důvodu, že vychází ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedeném dokazování, lze rozhodnutí odvolacího soudu napadnout, jen je-li dovolání přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) a b) o. s. ř., popřípadě podle obdobného užití těchto ustanovení podle ustanovení § 238 a § 238a o. s. ř. (srov. § 241a odst. 3 o. s. ř.). Z výše uvedeného současně vyplývá, že na závěr, zda má napadené rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé zásadní význam po právní stránce, lze usuzovat jen z okolností, uplatněných dovolacím důvodem podle ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř., a že k okolnostem uplatněným dovolacími důvody podle ustanovení § 241a odst. 2 písm. a) nebo ustanovení § 241a odst. 3 o. s. ř. nemůže být při posouzení, zda je dovolání přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., přihlédnuto (srov. též právní názor vyjádřený v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 6. 2004 sp. zn. [21 Cdo 541/2004](#), který byl uveřejněn pod č. 132 v časopise Soudní judikatura, ročník 2004).

Žalobce spatřuje zásadní právní význam rozsudku odvolacího soudu mimo jiné v tom, že za řízení před soudy nebyly provedeny všechny jím navržené důkazy a že v rozporu s „principem rovnosti stran“ a ustanovením § 118a o. s. ř. „před skončení věci nebyl poučen o stavu řízení“ (že „může být rozhodnuto v jeho neprospěch“). Námitky žalobce v tomto směru představují – jak vyplývá z jejich povahy – označení vad, které mohly mít – kdyby jimi byl rozsudek odvolacího soudu opravdu postižen – za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, tedy uplatnění dovolacího důvodu podle ustanovení § 241a odst. 2 písm. a) o. s. ř. Vzhledem k tomu, že k okolnostem uplatněným tímto dovolacím důvodem nemůže být – jak uvedeno výše – při posouzení, zda je dovolání přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., přihlédnuto, nemůže mít rozsudek odvolacího soudu z pohledu těchto námitek po právní stránce zásadní význam.

Na zásadní význam rozsudku odvolacího soudu po právní stránce nelze usuzovat ani z toho, zda odvolací soud „zaujal zásadní stanovisko k otázce zachování povinné mlčenlivosti vzhledem k tomu, že byly projednávány věci týkající se daňových subjektů.“ Je nepochybné, že dokazování musí být prováděno tak, aby byla šetřena zákonem stanovená povinnost mlčenlivosti (srov. § 124 o. s. ř.), tedy i povinnost mlčenlivosti uložená zaměstnancům správce daně a dalším osobám v ustanovení § 24 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, a odvolací soud si byl této okolnosti – jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku – vědom. V řízení o určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru má procesní povinnost tvrdit a prokázat naplnění důvodu výpovědi a ostatních předpokladů pro platné rozvázání pracovního poměru žalovaný zaměstnavatel; došlo-li za řízení k tomu, že při dokazování nemohly být uvedeny některé skutečnosti, neboť tomu bránila zákonem stanovená povinnost mlčenlivosti, mohlo se to projevit – jak správně uvedl odvolací soud – jen v tom, že nebyla (nemohla být) splněna procesní povinnost tvrzení nebo povinnost důkazní a že tedy z tohoto důvodu žalovaný zaměstnavatel neunesl břemeno tvrzení nebo důkazní břemeno. V posuzovaném případě však žalovaná břemeno tvrzení i břemeno důkazní – jak soudy dovodily – unesla, neboť všechny předpoklady pro podání platné výpovědi z pracovního poměru žalobci byly prokázány. Vzhledem k tomu, že zachování povinnosti mlčenlivosti nemělo na výsledek dokazování vliv, nemůže mít rozsudek odvolacího soudu z tohoto pohledu po právní stránce zásadní význam.

Odvolací soud v projednávané věci dále řešil právní otázku, zda je v souladu se zákonem postup soudu při výslechu svědků, při němž svědci, kteří dosud nebyli vyslechnuti, byli přítomni jednání. Protože tato právní otázka dosud nebyla při rozhodování dovolacího soudu vyřešena, představuje napadený rozsudek odvolacího soudu z hlediska této otázky rozhodnutí, které má po právní stránce zásadní význam. Dovolací soud tedy dospěl k závěru, že dovolání proti rozsudku odvolacího soudu je v tomto směru přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez nařízení jednání (§ 243a odst.1, věta první, o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání není opodstatněné.

Ustanovení § 117 odst. 1, věty druhé, občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2000 ukládalo předsedovi senátu, aby činil vhodná opatření k zajištění splnění účelu jednání a ke zdárnému provedení důkazů a aby přitom dbal také o „to, aby svědci, kteří dosud nebyli vyslechnuti, nebyli přítomni jednání.“ Občanský soudní řád ve znění účinném od 1. 1. 2001 stanoví (srov. jeho § 117 odst. 1), že „předseda senátu zahajuje, řídí a končí jednání, uděluje a odnímá slovo, provádí dokazování, činí vhodná opatření, aby zajistil splnění účelu jednání, a vyhláší rozhodnutí“ a že „dbá přitom, aby jednání probíhalo důstojně a nerušeně a aby věc mohla být úplně, spravedlivě a bez průtahů projednána;“ přijmout vždy opatření, aby nebyli přítomni jednání svědci, kteří dosud nebyli vyslechnuti, mu – na rozdíl od dosavadní právní úpravy – neukládá. Platná právní úprava vychází z přesvědčení, že pravdivost (věrohodnost) výpovědi svědka zpravidla není ovlivněna tím, co vyslechl před svou výpovědí v jednací síni (což bylo v dosavadní úpravě motivem pro vyloučení svědků z přítomnosti na jednání, dokud nebyli vyslechnuti), ale především jeho rozhodnutím, jak bude ve věci

vypovídat, a že, vyslechne-li v jednacím síni průběh jednání a při něm případně provedené výslechy účastníků nebo jiných svědků, se tím jeho rozhodnutí, jak bude vypovídat, zpravidla neovlivní (naopak může přispět k tomu, že jeho údaje budou směřovat k věci, že bude sám reagovat na údaje uváděné při jednání jinými osobami a že jeho údaje budou moci být lépe vyhodnoceny z hlediska jejich věrohodnosti).

Podle ustanovení § 118 odst. 3 o. s. ř., nestanoví-li zákon jinak, určuje další průběh jednání předseda senátu podle okolností případu.

Vzhledem k tomu, že právní úprava účinná od 1. 1. 2001 nestanoví, že by z přítomnosti u jednání byli vyloučeni svědci, kteří dosud nebyli vyslechnuti, vyplývá z ustanovení § 118 odst. 3 o. s. ř., že je ponecháno na předsedovi senátu, aby podle okolností případu v každé jednotlivé věci posoudil, jaké opatření ve vztahu k přítomnosti dosud nevyslechnutých svědků při jednání zvolí, tedy zda učiní opatření, aby nebyli (nemohli být) až do svého výslechu při jednání přítomni, nebo zda jim v přítomnosti při jednání nezabrání.

V projednávané věci soud prvního stupně – jak vyplývá z protokolu o jednání – provedl výslechy svědků, aniž by učinil opatření, aby svědci, kteří dosud nebyli vyslechnuti, nebyli přítomni při jednání. Takovýto postup, který je odůvodněn zdárným výsledkem dokazování, není – jak uvedeno výše – v rozporu se zákonem; tato okolnost nemůže mít – jak správně uvedl odvolací soud – sama o sobě za následek, že by k takto provedenému důkazu výslechem svědků nebylo možné „pro jeho závadnost“ přihlížet.

Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu je z hlediska uplatněných dovolacích důvodů správný. Protože nebylo zjištěno, že by rozsudek odvolacího soudu byl postižen některou z vad uvedených v ustanovení § 229 odst. 1 o. s. ř., § 229 odst. 2 písm. a) a b) o. s. ř. nebo v § 229 odst. 3 o. s. ř. anebo jinou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud dovolání žalobce podle ustanovení § 243b odst. 2, části věty před středníkem, o. s. ř. zamítl.